

усъвършенствуването на единъ електрически, чрезъ тръби, усилен органъ (*elektrische Verstärkerrohre*). До сега е построилъ такъвъ съ четири регистри. Новиятъ инструментъ показва едно голѣмо повишение на изразнитъ възможности, а регистритъ му сж замѣнени съ опростени приспособления, така че, на този органъ—следъ нѣколко упражненія, може да свири всѣки, знаещъ да свири на клавишни инструменти.

Магистеръ арциумъ, лат. *magister artium* — свободенъ художникъ, майсторъ на свободнитъ изкуства.

Магнификатъ, лат. *magnificat* — въ католическата църква, хвалебна пѣсенъ — химнъ (въ осемтъ църковни гласове) — наречена така по думитъ на евангелиста Лука 1, 46—55: „*Magnificat anima mea Dominum*“ — „Величае душата ми Господа“, — която се пѣе на Вечернята. Въ протестантската църква е сжщо въ употребѣ, като една отъ тритъ хвалебни пѣсни отъ „*Cantica majora*“.

Мадеръ, Раулъ — *Mader, Raoul* — оперетенъ компонистъ, род. 25 юни 1856 въ Пресбургъ, училъ въ Виенската консерватория, преподавателъ въ музич. академия и диригентъ въ операта на Буда-Пеща, писалъ една опера „Бѣглицитъ“ (1891) и нѣколко оперети — съ угарски и иѣмски текстове: „Гарнизонското момиче“ (1904), „Примадонната“ (1906), „Блажениятъ Винченсъ“, „Бѣлиятъ орелъ“ (1917) и др.

Мадетоя, Леви — *Madetoja, Leevi* — талантливъ финландски компонистъ, род. 17 февр. 1887 въ Оулу, училъ въ Хелзингфорския музикаленъ институтъ при Сибелиусъ, после при Д'Емди въ Парижъ и Робертъ Фуксъ въ Виена; диригентъ въ Хелзингфорсъ и Винпури, отъ 1916 — преподавателъ въ Хелзингфорската академия, и членъ на директориума. Творби: 3 симфонии, 2 симфонични поеми, увертюри, една рапсодия — за оркестъръ, лирическа сюита за челосоло, сонатини за цигулка и пиано, нѣколко голѣми вокални творби съ оркестъръ, хорове — за мъжки и смѣсени гласове, клавирни и цигулковы нѣща, пѣсни и две опери „*Pohjalaisia*“ и „Великденски веститель“.

Маджини, Джовани Паоло — *Maggini, Giovanni Paolo* — прочутъ майсторъ за правене на цигулки въ Бреския, род. 25 авг. 1580 въ Ботичини, умр. 1640 — прославилъ се чрезъ прекраснитъ си струнни инструменти: цигулки, виоли, чели и особено съ контрабаситъ си, които сж се ценѣли наравно съ тѣзи на Страдивари и Гварнери.

Маджолате, ит. *maggiolate* — майска пѣсенъ за празничнитъ при настрѣпането на пролѣтъта — любовна пѣсенъ, серенада.

Маджоре, ит. *maggiore* — буквално — „по-голѣмъ“, означава: 1) твърдъ, мажоренъ (*dur*) акордъ или мажорна тоналностъ; 2) като предписание върху частъ отъ една, намираща се въ минорна тоналностъ, пиеса (трио въ маршове, танци, ронда или пѣкъ вариации), означава, че тази частъ се намира въ паралелната, мажорна на главната (*molli*) тоналностъ, въ която стои композицията, и обратно — следъ една, въ *molli* триоподобна частъ — възвръщането въ главната мажорна тоналностъ.

Мадригалъ, ит. *mandriale*, *madrigale*, фр. *madrigale* — отъ итал. *mandra* стадо=пѣсенъ — овчарска или любовна; име на лирическитъ пѣсни на провансалскитъ трубадури презъ XIV в. въ свободна форма, пренесени въ Италия и Германия, като постепенно идилично-овчарския имъ характеръ се измѣня, преминавайки въ поучителенъ и, даже, подигравателенъ. Въ музиката М. преминава въ XV, като е ималъ двучастна форма — съ припѣвъ. Това сж били многогласни (2—7 гласа) пѣсни за единъ соло-гласъ — съ съпроводни гласове или инструменти. Презъ XVI в. се явява М. а *carpella* (безъ инструменталенъ съпроводъ), а въ XVII в. той взема видъ на хоровъ пѣсенъ — най-често за 5 гласа, които често сж били изпълнявани и отъ инструменти — отчасти или напълно. И въ последния случай (при това пълно замѣстване на гласовитъ съ инструменти) нѣкои историци виждатъ началото на свѣтския камерно-музикаленъ стилъ. Втората половина на XVII ст. се явява на животъ пакъ М. за единъ гласъ, съ цифрованъ генералбасъ (гл. т.).

Мадригалъ-сосаети, англ. *madrigal-society* — име на основаното презъ